

тим, що сьогодні порядок проведення податкового Due Diligence не врегульований спеціальними нормами законодавства України.

З огляду на вищевикладене розуміємо, що податковий Due Diligence є необхідним для український підприємств. Наразі цей прогресивний та дещо новий для багатьох український підприємств процес не регламентований законодавством, через що існують деякі труднощі з проведенням такого різновиду податкової перевірки. Для максимально якісного проведення податкового Due Diligence необхідно мати в штаті професійних фінансистів, юристів, аудиторів. Якщо ж таких немає, варто звернутися в компанії, яка пропонує свої компетентні послуги з даного питання. Сьогодні існує чимало компаній в Україні, які пропонують послугу з податкового Due Diligence. Залучення професіоналів дозволить заощадити не тільки нерви і час, а й гроші.

Отже, податковий Due Diligence дозволяє виявляти податкові ризики та націлений на формування об'єктивної оцінки всіх податкових аспектів господарської діяльності платника податків. За умови проведення платником податку такої перевірки до проведення планової податкової перевірки безпосередньо контролюючими органами, дозволить самостійно визначити та донарахувати відповідні податкові зобов'язання та зменшити адміністративну тяганину. Таким чином, самостійно проведений платником податків своєчасний – перед плановою податковою перевіркою податковий Due Diligence може стати ефективним інструментом зниження податкових ризиків.

Список використаних джерел:

1. Податковий кодекс України. URL:<https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2755-17>
2. Про внесення змін до Податкового кодексу України щодо вдосконалення адміністрування податків, усунення технічних та логічних неузгодженостей у податковому законодавстві. URL:<https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/466-20#Text>

МАЦУКА В.М.,

*кандидат економічних наук, доцент,
доцент кафедри менеджменту і фінансів,
Маріупольський державний університет*

ЕТАПИ РЕАЛІЗАЦІЇ СТРАТЕГІЇ РОЗВИТКУ ТУРИСТИЧНО-РЕКРЕАЦІЙНОГО ПОТЕНЦІАЛУ РЕГІОНУ

Для вітчизняної туристичної галузі та наявних природно-кліматичних, культуро-історичних, національно-етнографічних ресурсів країни, окремих її регіонів, які створюють передумови для розвитку диференційованих туристичних послуг на основі використання туристичного потенціалу, неможливим є процес ефективного управління без удосконаленого методичного інструментарію та управління розвитком туристичної привабливості держави. Ефективне формування стратегії розвитку туристично-рекреаційного потенціалу України та її регіонів є важливим для отримання синергетичного ефекту, який, насамперед, базується на сукупності економічного, екологічного, інноваційного й соціального результатів.

Мета дослідження – розробити основні положення формування стратегії розвитку потенціалу туристичної галузі в Україні та її регіонах.

На сьогодні особливо актуальною є побудова ефективної стратегії розвитку туристичного бізнесу, тобто розроблення загальної концепції стратегічного управління розвитком туристично-рекреаційного потенціалу в Україні та її регіонах і цільових програм, для реалізації яких необхідні час і значні фінансові ресурси.

Зростання ринку туристичних послуг зумовлене, з одного боку, зростанням їх попиту, з іншого – зростанням пропозиції. До причин зростання попиту варто віднести: зростання мобільності населення планети; збільшення доходів та зменшення вільного часу сучасної

людини; підвищення стандартів життя в розвинених країнах світу; відкритість зовнішнього світу; соціально-психологічну переорієнтацію населення на комфорт та пізнання культурних цінностей; посилення ролі туристичних послуг для підтримки іміджу особи та ін. Зростання пропозиції спричинене, в основному, розвитком підприємництва, зумовленим високим рівнем оборотності та рентабельності капіталу сфери, її конкурентним потенціалом. В умовах економічних змін туристична галузь, як і будь-яка галузь, що виробляє товари або послуги, стикається з безліччю проблем. Джерелами підвищеної складності управління туристичною галуззю є: військово-політичний конфлікт в Україні, високий ступінь невизначеності ринкової ситуації; сезонна нестабільність попиту на туристичні послуги; посилення конкуренції в туристичному бізнесі; брак фінансових (оборотних) ресурсів тощо. Виходячи з цього, туристичні підприємства не можуть обмежуватися лише поточним плануванням і оперативним управлінням своєю діяльністю. Виникає необхідність стратегічного мислення, яке має втілитися в програму дій, що уточнює цілі та засоби реалізації обраного шляху розвитку [1, с. 19].

Реалізацію стратегії передбачається здійснити у два етапи. На першому етапі планується забезпечити:

- Формування нормативно-правової бази з питань розвитку туристичної сфери;
- Формування конкурентоспроможного місцевого туристичного продукту;
- Активізацію підприємницької діяльності та діяльності суб'єктів господарювання у туристичній сфері;
- Інформаційну підтримку туристичної сфери;
- Проведення моніторингу наявних природних туристично-рекреаційних ресурсів;
- Підвищення ефективності управління туристичною сферою на місцевому рівні;
- Розвиток в'їзного та внутрішнього туризму;
- Залучення інвестицій для розвитку матеріально-технічної бази туристичної сфери;
- Покращення якості надання послуг з екскурсійного обслуговування;
- Безпеку туристів та подорожуючих осіб.
- Встановлення контролю за використанням туристично-рекреаційних ресурсів;

На другому етапі буде забезпечено:

- Розвиток місцевого туризму з урахуванням життєвого рівня населення, традицій та культурної спадщини;
- Активізацію споживання альтернативних туристичних продуктів;
- Розвиток кадрового забезпечення у туристичній сфері;
- Реалізацію міжнародного співробітництва в туристичній галузі;
- Раціональне використання та охорону туристично-рекреаційних ресурсів;
- Узгодженість інтересів суб'єктів підприємницької діяльності та громадян у туристичній сфері;
- Збалансованість усіх складових елементів розвитку туризму як соціально відповідальної, екологічно спрямованої та економічно ефективної діяльності;
- Надання високоякісних послуг відповідно до потреб туристів та подорожуючих осіб;
- Дотримання конституційних прав громадян у сфері туризму [2, с. 97-98].

На всіх етапах має здійснюватися постійний моніторинг та контроль за здійсненням вказаних заходів.

Задачі моніторингу:

- Оцінка досягнення стратегічних та оперативних цілей за пріоритетними напрямками розвитку туристично-рекреаційного комплексу регіону;
- Виявлення нових внутрішніх та зовнішніх чинників розвитку туристично-рекреаційного комплексу регіону та досвіду вирішення стратегічних завдань у сфері туризму в інших країнах та регіонах;
- Інформаційне забезпечення рішень органів державного управління з контролю за

виконанням стратегічних цілей та їх коригування;

- Оцінка дій органів виконавчої влади місцевого рівня з реалізації стратегії;
- Обґрунтування заходів із стимулювання реалізації стратегії.

Механізм моніторингу:

• Збір, обробка та аналіз інформації з метою об'єктивної оцінки стану, тенденцій та проблем реалізації заходів в рамках стратегії;

- Експертні оцінки виконання стратегічних заходів у рамках зазначених етапів;
- Соціологічні дослідження з метою відслідковування зрушень у розвитку туристично-рекреаційного потенціалу Першотравневого району.

Критерієм ефективності реалізації стратегії стане позитивна динаміка щорічних показників розвитку туристично-рекреаційного комплексу регіону.

Українська туристична галузь на сьогодні функціонує в умовах жорсткої світової конкуренції. Будучи важливою складовою економіки нашої держави як фактор, що не лише залучає до вироблення туристичного продукту більшість галузей вітчизняної економіки, а й стимулює їх розвиток, туристична сфера вимагає ґрунтовних науково-методичних досліджень, зокрема аналізу нинішнього стану розвитку, вирішення різноманітних проблем державного регулювання, прогнозування та запобігання можливим ризикам і загрозам. Нинішній стан туризму в Україні потребує негайного вдосконалення механізмів державної туристичної політики. Україна володіє значним туристичним потенціалом, що сприяє розвитку підприємництва та зацікавленості споживачів у туристичній привабливості регіонів [3].

Але існуючий туристичний потенціал не використовується належним чином, і саме регіони не користуються зацікавленістю серед споживачів. Розвиток туристичної галузі гальмується багатьма проблемами правового, організаційно-економічного регулювання, управління туристичною привабливістю територій і регіонів. З метою ефективного використання туристичного потенціалу регіонів та рекреаційно-курортної індустрії необхідно на державному рівні сформувавши стратегічну концепцію управління розвитком туристичної привабливості територій з визначенням пріоритетності територій та відповідним фінансуванням.

Список використаних джерел:

1. Юхновська Ю. Формування концепції стратегічного управління розвитком потенціалу туристичної галузі в Україні та її регіонах. Економіка та управління національним господарством. С. 18-27. URL: <https://galicianvisnyk.tntu.edu.ua/pdf/57/595.pdf> (дата звернення: 03.11.2022).
2. Формування і реалізація стратегії розвитку туристично-рекреаційного потенціалу регіону: монографія/ [Булатова О.В., Дубенюк Я.А., Мацука В.М., Соколова К.О. та ін.]; під ред. О.В. Булатової. Маріуполь: Маріупольський державний університет, 2013. 201 с.
3. Мацука В.М. Сучасні тенденції розвитку туристичного бізнесу в регіонах України. Проблеми економіки. 2021. №3 (49). С. 56-64. URL: <https://doi.org/10.32983/2222-0712-2021-3-56-64> (дата звернення: 03.11.2022).